

Pred Miklavžem.

(V šolski sobi.)

Jožek:

Tonček in Pavlek, Andrejček in Ivan, pridite, da vam novico povem!

Tonček:

Kaj pa spet takega, hitro, le hitro, čakanje ni mi po volji nikdar.

Pavlek:

Ne še, počakaj, da torbico snamem, danes je težka, da križ me boli.

Ivan:

Tukaj sem, toda Andrejčka počakaj, brž, ti počasnež, že zadnji si spet!

Andrej (prihlača počasi):

Kaj bo le novega, mar gori voda, dajte mi vendar, neučakanci, mir!

Jožek:

No, pa ste skupaj. Sedajle pa čujte: Videl sem ...

Vsi:

Koga? —

Jožek:

Ugenite sami! ...

Tonček:

Kaj si le videl, mar slugovo mačko ali pa sultana, da jo podi?

Jožek:

Kaj še, vse več in vse več. Ugibajte!

Pavlek:

Daj no, povej in nikar nas ne muči!

Andrej:

Morda veliko medeno potico, kračje, klobase in Bog ve še kaj?

Ivan:

Ta pa le misli, kje bi kaj snedel. Kdo bi ugibal, Jožek, povej!

Jožek:

Miklavža sem videl.

Vsi:

Miklavža? Kje? — Kdaj in kako? —

Jožek:

Sinoči sva z očkom skoz Zvezdo zavila, ogledovala Miklavžev semenj:

vse je svetlo in lučka pri lučki.

Gneča pa taka, da komaj se ganeš.

Očka naenkrat na rahlo pošepne:

»Ali ga vidiš? — Ali ga vidiš? —

To je Miklavž, samo preoblečen, da ga otroci takoj ne spoznajo.«

Ivan:

Pa je zares bil? — Res bil Miklavž? —

Jožek:

Očka je videl, pa sam sem ga videl: ravno je nekaj na stojnici kupil ...

Andrej:

Gotovo bonbonov pa fig, čokolade.

Pavlek:

Vidiš ga, se mu že sline cede.

Ivan:

Koliko starček ima zdaj opravkov. čudno, da koga kedaj ne pozabi.

Tonček (žalosten):

Mama je rekla, naj nič ga ne prosim,

letos bo moral nositi le njej:

moke, krompirja, obutve in drv.

Veste, pri nas je kaj žalostno zdaj,

zmerom nas zebe in večkrat smo lačni,

oče pa dela ne more dobiti.

Pavlek:

Jaz pa sem zadnjič Miklavžu napisal,

da bi rad konja, voziček in stroj,

smučke, drsalke in topel kožušček,

pa sem čez dva dni dobil ta odgovor:

»Letos ne smeš vsega pozeleti,

toliko revežev nima obleke,

zanje skrbeti mora najprej

tvoj sveti Miklavž.«

Jožek:

Jaz bom gotovo imel vsega dosti,

obleke, peciva, potic in igrač,

nič mi ne bodi več žalosten, Tonček,

bova pa malo delila, kajne.

Ivan:

Res sem že večkrat na tole pomislil,

kaj le bogatim nosi Miklavž,

ti pač sami imajo zadosti,

revežem naj bi vse to daroval.

Jožek:
To pa tako je: vsem, kar je pridnih,
vsakemu dela veselje Miklavž!
Misliš, da Peterček ni ga vesel?

Andrej:
Peterček? — Kteri? —

Jožek:
I Peterček z Bleda, prestolonaslednik.

Andrejček:
Mar tudi njemu nosi Miklavž?

Jožek:
Kajpada, če ga le prosi za kaj.

Tonček:
Kaj ga pač prosi?

Andrejček:
Gotovo slaščic in najlepših igrač.

Jožek:
Beži no, beži, ne sodi po sebi.
Tega in onega ima dovolj,
Peterček prosi vse druge stvari:
prosi za mamico in za očeta,
zdravja in sreče da Bog jima dá.

Pavlek:
Potlej pa tudi na nas ne pozabi,
— saj nam nekoč bo dobroten vladar —
prosi za ljudstvo, za lepe te kraje,
naj blagoslov jim nebeški rosi,
prosi miru in prijateljske sloge,
naj kraljevina nam v sreči cveti.

Andrejček:
Če pa takole naš Peterček prosi,
potlej bo vreden, da vlada ko kralj.

Glejte, mi vsi pa nič drugega v mislih
nimamo kakor igrače in jed!

Ivan:
Glejte, zato pa takole bom molil
to še nocoj, preden v posteljo grem:
Svetec nebeški, otroški prijatelj,
spomni se zopet me kakor doslej,
daj mi bonbončkov, in fig in rožičev,
daj mi obleke in knjig in igrač.

Vsi:
Sveti Miklavž, oj sveti Miklavž!

Ivan:
Vendar, če letos si rajske zaloge
revnejši, bednejši deci odbral,
tega pa, prosim, mi vsaj ne odkloni,
mamici, očku daj svoj blagoslov!

Vsi:
Sveti Miklavž, oj sveti Miklavž!

Ivan:
Prosim za tiste še, ki po jeziku
bratje so mi in jih ljubim nad vse:
daj, da ljubezni jim žarek zasije,
jezo pozabijo, v bratstvu žive!

Vsi:
Sveti Miklavž, oj sveti Miklavž!

Ivan:
Nad Jugoslavijo sonce naj sije,
vlada naj srečno domači ji kralj!
Kralja, kraljico in deco njegovo
Bog naj ohrani v sreči vsekdar!

Vsi:
Sveti Miklavž, oj sveti Miklavž!

Jože Krajinar:

Deček zvečer.

*Kadar solnce zlato
daleč skrije se,
deček gleda zvezde,
steга k njim roke:*

*»Jaz bi zvezde trgjal,
o zlat jih venec zvil,
ga k zlatarju nesel,
zanj denar dobil.«*

*Deček steга roko,
hrepenečo roko —
pa je previsoko
gori do neba.*